

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.359 van 7 november 2013
in de zaak A. 210.030/VII-38.883.**

In zake : Ronald ROELANDT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Joris De Smet
 kantoor houdend te 8790 Waregem
 Westerlaan 37, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 29 augustus 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister van Justitie van 1 juli 2013 waarbij de wapenvergunningen van Ronald Roelandt worden ingetrokken en zijn aanvraag voor een vergunning tot het voorhanden hebben van een pistool wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joris De Smet, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Meindert Gees, die loco advocaat Bernard Derveaux verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is hoofdinspecteur bij de lokale politiezone Arro Ieper alwaar hij diensthoofd wapens is. Ingevolge een lopende strafprocedure is hij bij ordemaatregel voorlopig geschorst vanaf 20 oktober 2011.

3.2. Op 10 oktober 2011 vraagt verzoeker een vergunning aan tot het voorhanden hebben van een pistool CZ, kaliber 9 mm, met als wettige reden sportief en recreatief schieten.

3.3. Op 22 november 2011 geeft de korpschef van de lokale politie Arro Ieper een negatief advies omdat ten laste van verzoeker een proces-verbaal is opgemaakt wegens misdrijven als vermeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de wet

van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet). De korpschef wijst er ook op dat de reeds aan verzoeker uitgereikte vergunningen in aanmerking komen voor toepassing van artikel 11, § 1, van de wapenwet.

3.4. Op 26 januari 2012 geeft de procureur des Konings te Brugge op grond van de bestaande strafdossiers ten laste van verzoeker een negatief advies.

3.5. Op 27 maart 2012 wordt verzoeker op de provinciale wapendienst West-Vlaanderen gehoord.

3.6. Op 7 juni 2012 bevestigt de procureur des Konings, na kennisneming van het verslag van de hoorzitting, zijn ongunstig advies.

3.7. Op 3 december 2012 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Ieper bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden met uitstel en een geldboete wegens opzettelijke slagen en verwondingen, valsheid in geschrifte en wederrechtelijke gevangenneming.

3.8. Op 14 december 2012 beslist de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen het recht van verzoeker om vuurwapens en bijhorende munitie voorhanden te hebben te schorsen en dit tot de gerechtelijke procedure op strafrechtelijk vlak volledig is afgerond, waarna een nieuwe beslissing zal worden genomen.

3.9. Op 30 december 2012 stelt verzoeker tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen beroep in bij de minister van Justitie.

3.10. Op 29 januari 2013 bevestigt de korpschef van de lokale politiezone Arro Ieper zijn eerder gegeven ongunstig advies.

3.11. Bij vonnis van 15 april 2013 verklaart de correctionele rechtbank te Ieper het verzet dat verzoeker aantekende tegen het verstekvonnis van 3 december 2012 ontvankelijk doch ongegrond.

Verzoeker heeft tegen dit vonnis beroep ingesteld.

3.12. Op 27 mei 2013 bevestigt de procureur des Konings te Brugge zijn ongunstig advies.

3.13. Op 1 juli 2013 beslist de minister van Justitie om het recht van verzoeker tot het voorhanden hebben van vuurwapens in te trekken en zijn aanvraag voor een vergunning voor een pistool te weigeren. De motivering van dit besluit luidt als volgt :

"(...)

Uit het dossier weerhouden we dat u reeds twee maal bent veroordeeld door een rechtbank (een eerste maal bij verstek, een tweede maal na verzet). U tekende weliswaar hoger beroep aan. Bovendien blijkt dat u reeds een blaam heeft gehad in een eerdere zaak en dat u heden, gezien het lopende onderzoek, geschorst bent. In weer andere zaken wordt uw gedrag bevestigd door getuigen. Telkens opnieuw gaat het om bedreigingen, laster of erger nog, willekeurige vrijheidsberoving, kortom agressief gedrag ten aanzien van andere personen. Uit voornoemde gegevens kan men genoegzaam afleiden dat het hier gaat over werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met zorg zijn vastgesteld.

Zich baserend op voornoemde processen-verbaal verleende de procureur des Konings te Brugge, bevoegd ten gevolge van de parketsamenwerkingsverbanden, op 27/05/2013 een ongunstig advies. Ook de lokale politie, zone Arro, leverde een ongunstig advies op 29/01/2013.

Overwegende dat er ten uwen laste meerdere processen-verbaal bestaan voor laster en eerroof, voor bedreigingen, voor wederrechtelijke vrijheidsberoving alsook dat er tuchtdossiers ten uwen laste bestaan en dat u bij verstek en na verzet werd veroordeeld ex art. 392 Strafwetboek, waartegen u beroep aantekende, beslissen wij tot de intrekking van uw recht om vuurwapens voorhanden te hebben. Bovendien wordt de aanvraag voor een vergunning van een pistool, CZ, kal. 9 mm, serienummer 1029C geweigerd".

Dit is het bestreden besluit.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Standpunt van de partijen

5. Verzoeker argumenteert in verband met de tweede schorsingsvoorwaarde dat hij ingevolge de schorsing van zijn wapenvergunningen niet meer over wapens mag beschikken. De tuchtoverheid kan hierdoor niet anders dan zijn ontslag uitspreken, aangezien hij geen wapens mag behandelen, wat een essentiële voorwaarde voor een functie bij de politie uitmaakt. Aldus wordt hij feitelijk uit zijn ambt ontheven nog voor er een definitieve uitspraak is. De schade aan verzoeker, zowel moreel als materieel, is volgens hem dan ook niet te overzien.

Vervolgens is verzoeker van mening dat waar het besluit van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen betreffende de schorsing van zijn vergunningen een preventief karakter heeft, de beslissing tot intrekking van de vergunningen een straf uitmaakt. Hij merkt op dat het in bewaring geven van de wapens bij een erkend persoon extra kosten meebrengt die bij een vrijspraak niet worden terugbetaald. Bovendien kan hij niet meer over zijn wapens beschikken en dus gedurende een hele periode zijn hobby niet uitoefenen.

6. De verwerende partij antwoordt dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van de bestreden beslissing omdat hij in geval van schorsing van die beslissing ingevolge de schorsingsbeslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen nog steeds niet over zijn wapens zou kunnen beschikken. Verzoeker toont immers niet aan dat deze schorsing als gevolg van een

definitieve uitspraak in de strafprocedure ten einde is gekomen.

De verwerende partij stelt vervolgens dat verzoeker nog steeds voorlopig geschorst is door het politiecollege en dat hij zijn ambt op dit ogenblik niet kan uitoefenen. De bestreden beslissing werd niet genomen om het hem onmogelijk te maken zijn beroep uit te oefenen. De bestreden beslissing is een preventieve maatregel omwille van het potentieel gevaar dat het wapenbezit van verzoeker voor de openbare orde en veiligheid betekent. Ter zake kan geen onderscheid worden gemaakt tussen het wapenbezit van verzoeker in private en professionele omstandigheden.

Ten slotte merkt de verwerende partij op dat de kosten voor de inbewaringgeving van de wapens een louter financieel nadeel zijn dat niet moeilijk te herstellen is. Verzoeker geeft bovendien geen aanduiding over het belang van die uitgave, zodat niet bewezen is dat het om een ernstig nadeel zou gaan. Het niet kunnen beoefenen van een hobby kan evenmin als een ernstig nadeel worden beschouwd.

Beoordeling

7. Het betoog van verzoeker gaat uit van de veronderstelling dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij zijn functie van politieambtenaar niet meer zou kunnen uitoefenen. Het voorhanden hebben en het dragen van een dienstwapen door leden van de lokale politie wordt evenwel niet geregeld door de wapenwet. Artikel 27, § 1, tweede lid, van de wapenwet bepaalt immers dat de bepalingen van deze wet niet van toepassing zijn op de ambtenaren van het openbaar gezag of van de openbare macht, die een wapen dat tot hun voorgeschreven uitrusting behoort, in dienst dragen of voor de dienst voorhanden hebben. De vraag of verzoeker als hoofdinspecteur bij de lokale politie in de uitoefening van zijn functie mag omgaan met wapens is echter momenteel niet aan de orde, aangezien hij bij ordemaatregel voorlopig geschorst is.

Anders dan verzoeker vooropstelt, houdt de bestreden beslissing geen feitelijke ambtsontheffing in. De tuchtoverheid behoudt immers ten volle de bevoegdheid om over de aan verzoeker ten laste gelegde feiten te oordelen, zonder dat zij gebonden is door de beoordeling die in de bestreden beslissing in verband met verzoekers particulier wapenbezit is gemaakt.

8. Het feit dat de bewaring van zijn wapens bij een erkend persoon voor verzoeker kosten met zich meebrengt, is een louter financieel nadeel dat niet moeilijk te herstellen is en verzoeker toont ook de ernst van dit financieel nadeel niet aan.

9. De onmogelijkheid om in afwachting van de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing zijn hobby te beoefenen, is in de gegeven omstandigheden geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

10. Verzoeker toont aldus niet aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
zeven november tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer,
samengesteld uit:

Luc Hellin,
bijgestaan door

Elisabeth Impens,

kamervoorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin